

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121470489
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121470489.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803 zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: M. K., H.. XX.XX.XXXX, M.K. XX, C., zastúpenému advokátom Mgr. Ondrejom Barnom, Námestie SNP 16, Stropkov, o zaplatenie 16.184,81 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B2-50Csp/180/2021-169 zo dňa 19.8.2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 21.152,94 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 16.113,97 eura od 15.12.2020 do zaplatenia. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou pôvodne na Okresnom súde Banská Bystrica sa žalobca domáhal zaplatenia istiny 16.184,81 eura, úroku vo výške 4.429,74 eura, úroku z omeškania 538,39 eura a úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 16.113,97 eura od 15.12.2020 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo 14.12.2020 medzi postupcom Slovenská Sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným 26.9.2016 zmluvu č. 5119417893 (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, svoj dlh neplnil. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k 10.8.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 21.152,94 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 16.113,97 eura, z riadneho úroku vo výške 4.429,74 eura, z úroku z omeškania vo výške 538,39 eura a z poplatkov vo výške 70,84 eura v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom

a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalobca si uplatňoval aj úroky z omeškania.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie vec právne posúdiac podľa § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 7 ods. 1, § 11 ods. 1, ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 52, § 53 ods. 9, § 54a, § 101, § 103, § 524 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 1a ods. 1, ods. 4 nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., preskúmaním zmluvy o splátkovom úvere z 26.9.2016 vzhľadom na povahu subjektov vzťahu založeného touto zmluvou a z hľadiska naplnenia definičných znakov spotrebiteľa a dodávateľa, s prihliadnutím na predmet daného vzťahu a okolnosti, za ktorých došlo k jeho uzavretiu, dospel k záveru, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie ďalej skúmal aktívnu legitimáciu žalobcu v konaní. Ozrejmil, že aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Žalobca odvodzoval svoju legitimáciu od zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej 14.12.2020 so svojim právnym predchodcom, predmetom ktorej mala byť aj pohľadávky právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému. Súd prvej inštancie skonštatoval, že právny predchodca žalobcu mal postavenie banky. Na platné postúpenie pohľadávky banky je potrebné, aby boli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB. Toto ustanovenie totižto predstavuje lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.).

4. V prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

5. Súd prvej inštancie preto skúmal najskôr splnenie prvej podmienky a to splatnosť samotnej postupovanej pohľadávky. Právny predchodca žalobcu mohol vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere pristúpiť k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru za podmienok upravených v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Medzi právnym predchodcom žalobcu a dlžníkmi zo zmluvy o splátkovom úvere v rámci ich zmluvného vzťahu existovala dohoda o možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka, a to v samotnej zmluve o úvere v článku II. bod 7. Okrem toho táto možnosť vyplývala aj z produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery, bod 8.1.

6. Žalobca uvádzal, že jeho právny predchodca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 11.8.2020. Súd prvej inštancie preskúmal túto listinu. Táto listina bola označená číslom LC04-14130. Takémuto označeniu zodpovedá doručenka na č. I. 23, z ktorej vyplýva, že právny predchodca túto listinu zaslal žalobcovi na jeho adresu a žalobca si túto prevzal 28.8.2020. Z uvedenej listiny ďalej súd prvej inštancie zistil, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo z dôvodu omeškania žalovaného o viac ako tri mesiace, a to k 10.8.2020.

7. Súd prvej inštancie poukázal na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje, že dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd prvej inštancie teda skúmal, či bol žalovaný v čase vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru viac ako tri mesiace. Z výpisu z úveru a z prehľadu splátok vyplýva, že žalovaný bol v omeškani už od 21.1.2019.

V čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bol žalovaný v omeškaní viac ako tri mesiace. Žalobca tvrdil, že žalovaného v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyzýval výzvou z 9.7.2020. Žalobca splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a preukázanie výzvy namietal v podanom odpore. Súd prvej inštancie z uvedenej listiny na č. I. 48 zistil, že táto bola označená ako LC03-19405 a predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, pričom žalovaný bol upozornený, že v prípade ak neuhradí dlžnú sumu, bude právny predchodca žalobcu oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Skonštatoval, že predmetná výzva z 9.7.2020 by podľa svojho obsahu mohla byť výzvou v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Inú výzvu, ktorá by predchádzala vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru žalobca nepreukázal. Podmienkou podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Bolo povinnosťou žalobcu vo vzťahu k tejto výzve preukázať, že takúto výzvu žalovanému doručil, resp. že túto aspoň zasielal na adresu žalovaného tak, že táto výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného a tento mal možnosť sa s predmetnou výzvou oboznámiť. V tomto smere žalobca súdu predložil kópiu obálky na č. I. 96, ktorá je označená ako LC03-19405 a z ktorej vyplýva, že táto bola žalovanému zasielaná na jeho adresu a túto si žalovaný neprevzal v odbernej lehote. Listina bola žalovanému oznamovaná 14.7.2020 (vyznačenie dátumu vrátenia zásielky na obálke nie je čitateľné). Súd prvej inštancie tak skonštatoval, že právny predchodca žalobcu splnil aj túto podmienku.

8. V zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, právo podľa tohto ustanovenia možno uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Splatnosť splátky bola dohodnutá na 21 deň v kalendárnom mesiaci. Žalovaný bol v omeškaní so splátkou splatnou 21.4.2020 (tri mesiace pred vyhlásením okamžitej splatnosti, pre ktorú mohlo byť toto právo uplatnené), pričom po uplynutí troch mesiacov 21.7.2020 mohol právny predchodca právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka uplatniť do 21.8.2020. Nakoľko došlo k tomuto k 10.8.2020 (správne má byť 11.8.2020), súd prvej inštancie dospel k záveru, že aj táto podmienka bola splnená. V tejto súvislosti súd prvej inštancie preskúmal podľa § 54a Občianskeho zákonníka ex officio aj premlčanie. Premlčacia lehota začala plynúť dňom, kedy sa právo mohlo uplatniť prvýkrát a to uplynutím troch mesiacov od splatnosti tej splátky pre ktorú došlo k zosplateniu, t. j. dňom 22.7.2020, kedy mal právny predchodca žalobcu splnené podmienky na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Táto by potom uplynula dňa 22.7.2022. Žaloba bola podaná včas.

9. Ďalšie podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách sú písomná výzva banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Ako už bolo uvedené, v čase postúpenia pohľadávky zmluva o postúpení pohľadávok zo 14.12.2020 bol žalovaný v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní. Samotnému postúpeniu pohľadávky predchádzala výzva z 10.9.2020 na č. I. 47 označená ako LC08-23587 zasielaná na adresu žalovaného. Táto listina obsahuje výzvu na plnenie, ako aj upozornenie žalovaného na možnosť postúpenia pohľadávky. Žalobca súdu prvej inštancie preukázal, že túto listinu žalovanému zasielal, a to podacím hárkom s označením zhodným ako na tejto výzve (LC08-23587). Aj tieto podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB preto boli splnené.

10. Osobitné sankčné ustanovenie vo vzťahu k splatnosti pohľadávky a k uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka obsahuje § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Ide o posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver (posúdenie bonity). Súd túto skutočnosť skúma ex officio aj bez toho, aby spotrebiteľ toto namietal. Okrem toho, posúdenie tejto otázky má význam s ohľadom na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v tomto spore, ktorú súd rovnako skúma aj bez námietky žalovaného. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca aj v tomto smere dostatočne preukázal, že jeho právny predchodca skúmal bonitu v zákonom požadovanom rozsahu /listina výpočet primárnej návratnosti (kalkulácia ukazovateľa schopnosti splácať)/.

11. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy istiny 16.184,81 eur, úroku vo výške 4.429,74 eura, úroku z omeškania 538,39 eur a úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 16.113,97 eura od 15.12.2020 do zaplatenia. Tento nárok vyplýval jednak z predloženej platobnej histórie a špecifikácie postúpeného nároku na č. I. 89. V podanom odpore žalovaný síce namietal, že žalobca svoj nárok dostatočne nešpecifikoval, avšak následne už ďalšiu listinu - špecifikácia postúpeného nároku doručenu žalobcom vo vyjadrení k odporu, žalovaný v konaní nenamietal. V tejto listine - špecifikácia postúpeného nároku,

žalobca jasne uviedol, z čoho pozostáva uplatnený nárok, a teda z istiny 16.113,97 eura, zmluvného úroku 4.429,74 eura, postúpeného úroku z omeškania vo výške 538,39 eura a poplatkov vo výške 70,84 eura. Pokiaľ ide o zmluvné úroky po zosplatnení a ich kumuláciu s úrokmi z omeškania, súd prvej inštancie rovnako ako žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.7.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018 z ktorého vyplýva záver o nároku na zmluvné úroky aj po zosplatnení, ako aj o možnosti tieto kumulovať s úrokmi z omeškania. Z uvedeného preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca preukázal nárok aj na uplatnené zmluvné úroky a úroky z omeškania.

12. Žalovaný netvrdil a ani nenavrhol dokazovanie na preukázanie toho, že dlžnú sumu žalobcovi uhradil. Súd prvej inštancie nezistil v predmetnej zmluve také neprijateľné podmienky, pre ktoré by žalobca na uvedené nemal nárok. Žalovaný v odpore síce uvádza, že zmluva má neprijateľné podmienky, tieto ale bližšie nešpecifikoval. Súd prvej inštancie zároveň ex offo preskúmal aj samotné náležitosti zmluvy o úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. účinnom v čase uzatvorenia tejto zmluvy, konkrétne § 11 ods. 1 tohto zákona a takisto v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona, pričom nezistil žiadne nedostatky zmluvy o úvere, ktoré by spôsobovali, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Podľa § 1a ods. 1 v spojení s § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere. V predmetnej veci údaje o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch zverejnených dňa 30.6.2016 pre predmetný úver z úverovej zmluvy predstavoval RPMN vo výške 10,10 %. Dvojnásobok preto bol 20,20 %, ktorá hodnota v prípade RPMN z predmetnej úverovej zmluvy nebola presiahnutá. Dojednaná odplata zo zmluvy o úvere preto nie je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonom.

13. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie žalobcovi priznal uplatnený nárok v požadovanom rozsahu. Žalobca si zároveň uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % odo dňa 15.12.2020, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, odkedy bol nepochybne žalovaný v omeškaní so zaplatením dlžnej sumy. Takáto výška úrokov z omeškania je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., a teda výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadza Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, a teda súd prvej inštancie v súlade s týmto nariadením, ako aj podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalobcovi priznal úrok z omeškania z dlžnej sumy od 15.12.2020.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, a preto mu proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

15. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na úplnom a nekritickej prebratí tvrdení žalobcu a rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne. Mal za to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa nesplnenia predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky ani s relevantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR aplikovateľnou v tejto veci (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2024, z 25.1.2024) a obmedzil sa len na konštatovanie zákonnej právnej úpravy a v podstate ju len parafrázoval vo vzťahu k tejto veci, bez zaujatia názoru na ním namietané nedostatky, pričom uviedol, že jednoduchým výkladom je možné povedať, že dodávateľ najprv musí upozorniť spotrebiteľa, že právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka chce uplatniť a až následne ho môže osobitne uplatniť. Následne, ak takúto pohľadávku chce postúpiť, musí vyzvať na zaplatenie takejto už zosplatnenej pohľadávky a až následne môže pohľadávku postúpiť. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Výzva v zmysle § 92 ods. 8 ZoB musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť

ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka. Žalobca tvrdí a súd prvej inštancie to akceptoval, že banka pred postúpením pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, avšak žalobca nepreukázal, že by banka skutočne dlžníkovi zaslala výzvu v zmysle označeného ustanovenia zákona o bankách, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanému) ochranu, resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanému) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa či bude alebo nebude banke plniť. Takúto možnosť vyplývajúcu zo zmyslu a obsahu právnej úpravy mi teda veriteľ odoprel. Z uvedeného dôvodu taktiež neobstojí tvrdenie žalobcu a súdu, že za takúto výzvu možno považovať aj výzvu banky pred zosplatnením pohľadávky. Tieto boli voči nemu ako dlžníkovi bankou realizované síce pred postúpením pohľadávky avšak na úplne inom právnom základe a to na podklade § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože sa jedná o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tým, že banka mu výzvu ako dlžníkovi nezaslala, resp. táto skutočnosť zo strany žalobcu nebola v konaní preukázaná, neposkytla mu tým dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Preto aj z tohto dôvodu nebolo preukázané splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky. Aktívna legitímácia žalobcu nie je preto daná. Zmyslom a cieľom § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať na vzťahu so „svojou“ bankou a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska. Na uvedené nedostatky súd prvej inštancie nereflektoval.

16. Namietal, že samotná realizácia jednostranných právnych úkonov veriteľa je možná len v zákonom predpokladanej časovej následnosti a samozrejme, za predpokladu jasnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jednotlivých právnych úkonov. Už z výzvy na zaplatenie dlžných splátok musí byť jasné a určité, aká splátka, s akou splatnosťou má byť nezaplatená. Súd odcitoval znenie spornej výzvy pôvodného veriteľa, z ktorej táto informácia dôležitá pre spotrebiteľa, pre overenie pravdivosti tvrdení veriteľa, absentuje. Aby tieto právne úkony boli účinným spôsobom uplatnené, musia sa uplatniť u druhej zmluvnej strany, u spotrebiteľa. V podmienkach Slovenskej republiky a v podmienkach fyzickej existencie ľudských bytostí bez špeciálnych telekomunikačných prostriedkov, ktoré možno v budúcnosti používané budú, avšak doposiaľ nie sú, je poštové zasielanie listín obsahujúcich jednostranný právny úkon veriteľa jediným efektívnym a spoľahlivým prostriedkom komunikácie. Sféra dispozície druhej zmluvnej strany je napríklad aj adresa bydliska spotrebiteľa, avšak zásielka obsahujúca či už výzvu na úhradu dlžných splátok alebo oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti celého úveru musí byť na takúto adresu doručená tak, že je možné nepochybne zistiť, že adresát mal reálnu možnosť sa oboznámiť s obsahom zásielky, teda že prevzal písomnosť. V podmienkach poštového doručovania ide o doručenie k rukám druhej zmluvnej strany. Nepostačuje preto preukazovanie podacím hárkom, alebo abstraktnou informáciou z výpisu informačného systému pošty. K pochopeniu základných argumentov poukázal na výklad uvedený k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v publikácií Števek, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2019, s. 635 a nasl., podľa ktorého: „Ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby túto povinnosť dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Upozornením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu odseku 8, a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka a v súlade s odsekom 8 § 53 Občianskeho zákonníka.“ Inak povedané, ak teda súd prvej inštancie odkazuje na poštové podacie hárky a prípadne na automatizovaný systém poštového doručovateľa avšak tieto dôkazy nijakým spôsobom neverifikujú tú skutočnosť, že došlo k skutočnému doručeniu predmetných jednostranných právnych úkonov (výzva na zaplatenie dlžnej splátky a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti celého úveru). V tejto súvislosti poukázal aj na niektoré rozsudky krajských súdov, pričom mal za to, že z hľadiska právneho hodnotenia možno žalobu zamietnuť aj na základe porušenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, k čomu taktiež existuje ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR. Bol názoru, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie prehliada nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom jeho argumentácia neodráža ani znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré je súdu známe, ale najmä, jeho názor je aj v priamom rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou nielen odvolacích súdov, ale aj Najvyššieho súdu SR (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 36/2020 z 15.12.2020).

17. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnil s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie a žiadal toto rozhodnutie potvrdiť. Pokiaľ ide o obsahové náležitosti zosplatnenia a výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, v súvislosti s tvrdeniami žalovaného uviedol, že výzva pred zosplatnením úveru a samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nemusia obligatórne obsahovať údaj o splátke, pre neuhradenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Takáto obsahová náležitosť týchto listín nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Existenciu takejto povinnosti odmieta. Povinnosť informovať dlžníka o splátke, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, nenachádza v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré hovorí o povinnosti upozorniť dlžníka na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, pričom od tohto upozornenia do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti musí uplynúť minimálne 15 dní a zároveň o tom, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti musí byť dlžník v omeškaní minimálne tri mesiace a § 565 hovorí výlučne o povinnosti predčasnú splatnosť dohodnúť a ani v § 103 Občianskeho zákonníka, ktoré hovorí výlučne o osobitnom okamihu, od ktorého začne plynúť premlčacia doba. Na tomto mieste dal do pozornosti skutočnosť, že okamih začiatku plynutia premlčacej doby v prípade sporu určuje vecne a miestne príslušný súd a nie veriteľ (napríklad označením splátky v listine, ktorú zasiela dlžníkovi). Pri bližšom pohľade na sporné zákonné ustanovenie je nepochybne zrejmé, že ich účelom je snaha zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu dodatočnú ochranu. Tú realizuje cez zákaz žiadať zaplatenie celého zostatku dlhu pre akékoľvek omeškanie spotrebiteľa, zakotvením povinného omeškania trvajúceho aspoň tri mesiace v čase, kedy veriteľ žiada zaplatenie celého zostatku úveru a tiež cez povinnosť veriteľa o úmysle žiadať zaplatenie celého zostatku úveru spotrebiteľa informovať, a tým spotrebiteľovi umožniť mu v lehote nie kratšej ako 15 dní vzniknutý dlh uhradiť a vyhnúť sa predčasnému zosplatneniu úveru. Účelom uvedených zákonných ustanovení je snaha zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu dodatočnú ochranu a možnosť vyhnúť sa vyhláseniu mimoriadnej splatnosti uhradením omeškaných splátok. Uvádzaním splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, nedôjde k naplneniu účelu zákona. Ide výlučne o snahu žalovaného, navodiť dojem, že postupca nekonal pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti v súlade so zákonom, hoci tak nepochybne konal. Pripomenul, že Občiansky zákonník vo všeobecnosti vychádza zo zásady bezformálnosti právnych úkonov. Výnimku zo zásady bezformálnosti predstavujú osobitné zákonné ustanovenia, ktoré pre niektoré právne úkony prikazujú dodržanie určitej formy a obsahových náležitostí. Citované ustanovenia neukladajú veriteľovi v prípade vyhlásenia úveru za predčasne splatný uviesť pre neuhradenie, ktorej splátky tak učinil, preto je potrebné uzavrieť, že takáto náležitosť neexistuje. V tejto súvislosti poukázal na aktuálnu rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá jednoznačne určila, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť možno pre neuhradenie splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu by bola, prihliadnuc na rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré vo vyjadrení poukázal navyše nadbytočná - keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky - a teda veriteľ si nemôže „vybrať“ pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. Uvedené sa už napokon pretavilo aj do judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 123/2022 z 30.1.2024.

18. Postupca výzvou z 9.7.2020 vyzval žalovaného v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Odoslanie a doručenie tejto listiny preukazuje predložená doručienka, na základe ktorej je zrejmé, že daná zásielka (označená kódom LC03-19405 totožným aj na predloženej doručienke) bola vrátená postupcovi z dôvodu jej neprevzatia adresátom v odbernej lehote. Táto výzva bola preukázateľne zasielaná do dispozičnej sféry adresáta, ktorú vymedzil dlžník v zmluve ako svoju kontaktnú adresu (rozsudok Najvyššieho súdu z 15.12.2020, sp. zn. 5 Cdo 36/2020). Za deň, kedy sa zásielka dostala do dispozičnej sféry adresáta je preto potrebné považovať deň 14.7.2020, nakoľko v tento deň bola zásielka uložená na pošte Bratislava 213 a od tohto dňa sa mohol dlžník s danou zásielkou oboznámiť. Nasledujúci deň začala plynúť 15 dňová lehota na plnenie, pričom uplynula dňa 29.7.2020. Nakoľko zo strany žalovaného nedošlo v zmysle predloženej platobnej histórie k úhrade omeškanej sumy, podaním z 11.8.2020 vyhlásil postupca mimoriadnu splatnosť úveru, ktoré bolo žalovanému doručené 28.8.2020. Bol teda názoru, že došlo k dodržaniu postupu podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a rovnako k § 17 zákona č. 129/2010 Z. z..

19. Poukázal tiež na to, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. V súvislosti s obsahovými náležitosťami výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách poukázal na najnovšie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.2.2024, sp. zn. 1 Cdo 154/2022, z ktorého vyplýva, že banka nie je povinná osobitne upozorňovať resp. informovať klienta/dlžníka na skutočnosť, že po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlhu bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejme konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. K otázke preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách poukázal ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.9.2023 sp. zn. 9 Cdo 165/2022. Súčasne upriamil pozornosť na výzvu z 10.9.2020 označenú kódom LC08-23587, ktorú je taktiež možné považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a ktorú žalobca priložil spolu s podacím hárkom a potvrdením o doručení zo stránky Slovenskej pošty, pričom to, či je podací hárok dostačujúcim dôkazom na preukázanie doručovania listín vyriešil Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 29.11.2023, sp. zn. 4 Cdo 90/2023 a ako aj rozhodnutia niektorých krajských súdov podporujúcich jeho argumentáciu, majúcich oporu v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.11.2021, sp. zn. 4 Cdo 90/2023, resp. sp. zn. 2Sžf 8/2009, sp. zn. 5 Obdo 2/2017, či Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 174/09, z ktorých nepochybne vyplýva, že samotné odovzdanie zásielky na poštovú prepravu doporučeným spôsobom, t. j. na základe podacieho lístka, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, je splnená podmienka, že doručovaná písomnosť sa dostala do dispozičnej sféry adresáta, ktorý tak mal objektívne možnosť sa s ňou oboznámiť, pokiaľ by si riadne plnil svoje povinnosti sporovej strany v konaní a venoval úradným dokladom a doručovaniu náležitú pozornosť.

20. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.7.2025 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

21. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a poukazuje na dostatočné skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými aspektmi predmetnej žaloby.

22. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalovaného v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovneniu žaloby. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovaného prednesených na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku proti žalovanému, ktorého sa žalobca domáhal titulom zmluvy o splátkovom úvere.

23. Na margo námietky žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky, keď dodávateľ najprv musí upozorniť spotrebiteľa, že právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka chce uplatniť a až následne ho môže osobitne uplatniť a následne, ak chce takúto pohľadávku postúpiť, musí spotrebiteľa vyzvať na zaplatenie takejto už zosplatennej pohľadávky, odvolací uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva (odsek 31 až 33), že žalobca preukázal splnenie podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka výzvou na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 9.7.2020, v ktorej bol žalovaný upozornený, že v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, právny predchodca žalobcu bude oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Právny predchodca žalobcu úver zosplátnil listom zo dňa 11.8.2020, k postúpeniu pohľadávky došlo 14.12.2020, pričom pred postúpením pohľadávky, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie

celej dlžnej sumy výzvou zo dňa 10.9.2020 s upozornením na možnosť postúpenia pohľadávky. V nadväznosti na uvedené, z obsahu podaného odvolania nie je zrejmé, v čom konkrétne teda súd prvej inštancie nesprávne posúdil splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky a v čom konkrétne má byť rozhodnutie súdu prvej inštancie v otázke posúdenia aktívnej legitímácie žalobcu v priamom rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020, sp. zn. 5 Cdo 36/2020, v dôsledku čoho žalovaný znemožnil odvolaciemu súdu prieskum napadnutého rozhodnutia v rozsahu takto uplatneného odvolacieho dôvodu.

24. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že už z výzvy na zaplatenie dlžných splátok musí byť jasné a určité, aká splátka, s akou splatnosťou má byť nezaplatená, odvolací súd uvádza že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie mal za to, že právny predchodca žalobcu mohol právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru využiť pre nezaplatenie splátky splatnej 21.4.2020, s ktorou bol žalovaný v omeškaní tri mesiace pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti (odsek 32 napadnutého rozsudku). Uvedené je v súlade nielen so znením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, z ktorého nevyplýva, že vo výzve na zaplatenie musí byť označená konkrétna splátka, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, ale aj rozsiahlou judikatúrou všeobecných súdov v obdobných veciach, a napokon aj záverom vyjadreným Najvyšším súdom SR v rozhodnutí z 31.1.2024, sp. zn. 1 Cdo 123/2022, podľa ktorého z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu, nakoľko žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Pokiaľ sa potom vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.

25. K námietke žalovaného, že výzvy na úhradu dlžnej splátky a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru mu doručené neboli a podacie hárky, na ktoré odkazuje súd prvej inštancie nepreukazujú, že sa predmetné listiny dostali do jeho dispozičnej sféry, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie síce poukazuje aj na poštovné podacie hárky, avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že zásielku s výzvou na úhradu dlžných splátok zo dňa 9.7.2020 označenú ako LC03-19405 si žalovaný neprevzal v odbernej lehote, čo vyplýva z doručky predloženej žalobcom (odsek 31 napadnutého rozsudku, č. I. 96) a teda predmetná výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného, ktorý mal objektívnu možnosť sa s obsahom doručovanej zásielky oboznámiť. Pokiaľ ide o oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.8.2020 označenom ako LC04-14130, toto bolo žalovanému doručené, čo žalobca preukázal pripojenou doručenkou (č. I. 23, odsek 30 napadnutého rozsudku), ktorá preukazuje, že žalovaný si doručovanú zásielku prevzal 28.2.2020.

26. Nad rámec uvedeného odvolací súd dodáva, že pokiaľ ide o odosielanie zásielok vo väzbe na poštový podací hárok, obdobnú otázku skúmal Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 29.11.2023, sp. zn. 4 Cdo 90/2023. V ňom sa zaoberal správnosťou úvahy súdov nižších inštancií, podľa ktorej žalobca podacími hárkami vzťahujúcimi sa k výzvam podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nepreukázal ich skutočné doručenie adresátovi, resp. že sa tieto dostali do jeho dispozičnej sféry; inak povedané skúmal, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ, pričom právny názor odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal doručenie výziev (podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), keď neakceptoval podacie hárky o ich podaní na poštovú prepravu na adresu žalovaného, ktorými preukazoval ich doručenie, považoval za nesprávny.

27. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolacie námietky žalovaného odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné, teda také, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. A keďže žalovaný v podanom odvolaní ďalej neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).